

Холи Уеб - „Роуз“

Впила поглед в улицата от ъгълчето на прозореца, Роуз се вираше с любопитство в две момиченца, които минаваха отдолу заедно с бавачката си. Бяха облечени в красиви светлорозови палтенца и тя не можеше да откъсне очи от тях. Как е възможно изобщо да се опази розово палто чисто? Сигурно не им беше позволено дори да поглеждат мръсотия. Момиченцата отминаха с кротка стъпка и Роуз се протегна на пръсти да ги види за последно, преди да се изгубят зад ъгъла. Кофата, на която беше стъпила, се разклати и затрака заплашително и тя скочи бързо долу, молейки се никой да не е чул. Миниатюрните прозорци с оловни рамки в приюта за изоставени момичета „Света Бриджет“ бяха разположени високо на стената, за да не се изкушават питомките да гледат навън. Ако някоя от възпитателките в сиропиталището разбере, че Роуз е намерила начин да наблюдава улицата, те щяха да направят всичко възможно да я спрат, да не би нейната добродетел да пострада по някакъв начин от гледката към улицата. Можеше да се стигне дори дотам кофите да се обявят извън закона, ей така, за всеки случай.

Роуз приглади с ръце кафявата си памучна престилка и изприпка по празния коридор да върне кофата в склада. Прибра я внимателно на една от дървените лавици сред другите кофи, четки и парцали. Ако някой я видеше, щеше да му каже, че я е чистила.

– Пссст! Роуз! – сепна я шепот, когато се отправи към вратата на склада, и тя се завъртя стреснато с гръб към стената.

Една малка, сивкава ръчичка ѝ махаше изпод най-долната лавица зад голямо тенекиено корито:

– Ела, ела да видиш.

Роуз пое дълбоко дъх и сърцето ѝ престана да бие така лудешки. Никой не беше видял за какво беше взела кофата. В скривалището беше само Мейси.

– Какво правиш там? – смъмри я Роуз, хвърляйки тревожен поглед към вратата. – Ще си навлечеш неприятности. Излизай бързо!

– Виж само! – примоли се шептящият глас и бледите пръстчета размахаха нещо примамливо изпод лавицата.

– Ох, Мейси – въздъхна Роуз. – Вече съм го виждала. Нали ми го показва миналата седмица.

И все пак Роуз се наведе и се вмъкна под лавицата при приятелката си.

Беше неделя следобед. В „Света Бриджет“ това беше времето, когато повечето от момичетата ходеха в дневната на госпожица Крийподключ да разглеждат реликвите. Роуз нямаше свои реликви, което правеше времето подходящо за заемане на кофи. Дори да я видеше някой, едва ли щеше да ѝ обърне внимание – толкова бяха заети с празните си мечти всички.

– Мислиш ли, че е било за носене на кичурче коса? – попита замислено Мейси. – Или може би на снимка?

Роуз се загледа замислено в очуканото тенекиено медальонче. То приличаше на настъпено и вероятно бе стояло дълго време в някаква гадост, но за Мейси беше най-ценната ѝ вещ – единствената ѝ вещ, защото тя не притежаваше дори дрехите на гърба си.

– На снимка, разбира се – увери тя твърдо Мейси и прегърна малките ѝ костеливи рамене. Не че имаше и най-малка представа, но знаеше, че Мейси си мечтаеше за това медальонче през цялата седмица. Времето в неделя, когато можеше да го подържи, беше за нея най-върховното преживяване и Роуз не можеше да ѝ го помрачи.

– Може би на снимката на майка ми. Или пък е било на майка ми и тя е носила снимката на баща ми в него. Да, точно така. Сигурно е бил много хубав – заключи Мейси унесено.

– Аха – промърмори Роуз дипломатично. Мейси не беше чак грозна, но беше прекалено кльощава, пък и кой би могъл да изглежда красив, когато му острижат косата, за да не хване въшки. Трудно можеше да си представи човек, че е имала красиви родители.

Всичките приятелки на Роуз прекарваха неделите в измислен свят, в който те бяха отдавна изгубените дъщери на благородници, които един ден щяха да дойдат в каляски с впрегнати четворки коне, за да ги върнат в законните им владения.

Колкото и да бе странно, за разлика от другите момичета, Роуз не се отдаваше на мечти. Тя нямаше реликва, около която да създаде илюзиите си, но не това беше причината. Имаше не малко други момичета без реликви, но това не представляваше никаква пречка за тях. Роуз не искаше нищо друго, освен да се измъкне от „Света Бриджет“ колкото се може по-скоро. Не че там беше толкова лошо – учителката им четеше много нравоучителни книги, в които се разказваше за деца, лишени от дом. Те живееха на улицата, и то винаги на ръба. Момичетата в „Света Бриджет“ получаваха храна, макар че никога нямаше достатъчно, за да се нахранят, но им стигаше да преживяват. Получаваха и дрехи, дори официални дрехи за църква в неделя и за годишната снимка. И най-важното – учеха ги на домакинска работа, така че, като пораснат, да могат да си изкарват хляба. Ако Роуз изобщо някога мечтаеше за нещо, то определено беше това. Не искаше да бъде господарка на голяма къща. Стигаше ѝ да ѝ дадат да чисти такава къща и да ѝ плащат за това. И може би да ѝ дават половин почивен ден веднъж в месеца, макар че не знаеше какво щеше да го прави.

Понякога бивши възпитанички на „Света Бриджет“ идваха да се поизфукат. Кикотеха се и разправяха как ги обожавал младшият лакей, издокарани в елегантни дрехи, които не бяха минали през шест други момичета, като черната неделна рокля и палтото на Роуз. Беше преброила предшественичките си по етикетите с имената им, защити под яките. Две от тях имаха дори фамилни имена, което беше много. Роуз беше просто Роуз, а и това се дължеше само на жълтата роза в малката градинка на госпожица Крийподключ, която тъкмо започнала да цъфти в деня, когато пасторът я донесъл като бебе в „Света Бриджет“. Намерил я в църковния двор при паметника на загиналите войни. Лежала в кошница за риба и ревяла. Ако Роуз искаше да се самозалъгва като другите, би могла да си повярва, че баща ѝ е бил храбър войник, убит по време на героична атака и че умиращата ѝ майка, която не била в състояние да се грижи за нея, я е оставила при паметника с надеждата, че някой ще поеме детето на бедния войник. Тя обаче беше решила, че най-вероятно семейството ѝ се е препитавало с риболов.

Роуз мразеше риба. Естествено, в едно сиропиталище човек яде каквото му дадат, че и каквото дадат на другите, ако му падне. Беше ѝ ясно, че никоя грандама няма да се появи в приюта и да я обяви за отдавна изгубената ѝ дъщеря. Сигурно годината, в която се е родила, рибата не е къльвяла, и толкоз. Това не я притесняваше, а само я изпълваше с още по-голяма решителност да си намери място в живота, като излезе от приюта.

– Разкажи ми за тях – примоли се Мейси.

Роуз умееше да разказва хубаво. От нейните приказки тъмните ъгли на приюта, където се криеха, за да ги разказва, сякаш светваха.

Роуз въздъхна. Беше уморена, но Мейси изглеждаше така обнадеждена. Намести се възможно най-удобно под лавицата и загърна краката си с полата, за да се стопли. В

склада беше влажно и студено и миришеше на мокри парцали. Тя се загледа унесено в стената на ламариненото корито, която проблясваше в мрака.

– Ти си била на две години, когато са те довели в „Света Бриджет“, нали? – поде тихичко тя. – Значи си можела вече да тичаш насам-натам... Така. Една неделя родителите ти те заведоха в парка да си играеш с лодка във фонтана.

– С лодка! – възкликна Мейси блажено.

– Да, лодка с бели платна и въжета, с които да ги управляваш – като истинските. – Роуз си представяше илюстрациите от „Възпитателни истории за деца“, една от книгите в класната стая. Двете момченца, които притежаваха лодката в книгата, се бяха сбили кой да я пусне във водата първи, което очевидно беше завършило с удавянето на едното момче във фонтана. Повечето от книгите в класната стая имаха край като този. Роуз изпитваше огромно удоволствие да предвижда в кой точно момент положението на героите щеше да стане безнадеждно. Това обикновено се случваше, когато се поддадяха на изкушението да излъжат, за да им дадат повече сладко.

– Ти беше облечена с най-хубавото си розово палто, но майка ти не се притесняваше, че може да го изцапаш. – Гласът на Роуз потрепна колебливо. Не можа да се удържи да не вмъкне розовите палта, ама че тъпо...

Внезапно тя осъзна, че Мейси се беше вторачила жадно в стената на ламариненото корито.

– Виж, виж, копчетата му са с формата на цветя! Роза ли са това, Роуз?

Роуз преглътна:

– Не съм сигурна – отвърна тя, с широко отворени очи, приковани върху картинката, трепкаща по метала.

– Май че са маргаритки... – Тя ли беше направила това? Знаеше, че я бива да разказва приказки – постоянно я караха да ги разказва, значи я биваше – но никога преди те не бяха идвали с картинки. Картинки, които се движеха. Една мъничка, пухкавичка, хубавичка Мейси подскачаше и пляскаше с ръчички до един модерно облечен господин, който придвижваше с духане лодката ѝ през искрящата вода на фонтана.

„Бели панталони!“ – възмути се практичната страна на Роуз. – „Има ли акъл това семейство?“

– Ох, картинката избледнява! Не я махай, върни я, Роуз! Искам да видя мама! – изплака Мейси.

– Шшшш! Не можем да стоим тук, Мейси, ще ни хванат.

Мейси не искаше да чуе.

– Беше толкова хубаво, Роуз! Аз бях толкова хубава! Искам да я видя пак...

– Момичета! – прекъсна я строг глас. – Какво правите тук? Излизайте веднага!

Роуз скочи и си удари главата в лавицата. Картинката изчезна тутакси и Мейси избухна в плач.

– Излизайте от там! Кой е там? Роуз? И ти, Мейси. Какво правите там?

Роуз се измъкна с мъка навън, опитвайки се да не заплаче. Главата наистина я болеше, туптеше с ужасна пронизваща болка, от която ѝ се повдигаше. Ама че глупава работа. Ето до какво се стига, когато започнеш да правиш картинки по коритата. Госпожица Крийподключ изглеждаше ядосана.

– Мейси, нали знаеш, че не можеш да изнасяш това от кабинета ми! – сопна се тя, пресегна се и грабна медальончето. Тънката верижка се скъса и Мейси ревна още по-силно, дърпайки остатъка в ръцете си.

Роуз видя, че госпожица Крийподключ беше потресена. Беше скъсала верижката, без да иска, а знаеше какво значеше тя за Мейси. Но нямаше място за отстъпление.

– Глупаче такава! Виж как я скъса. Е, така ти се пада.

С почервенияло лице тя напъха медальончето в торбичката на колана си и се отправи тържествено навън.

– Марш в леглата! Наказани сте без вечеря и двете! – обяви тя величествено на вратата.

– Не е голяма загуба – промърмори Роуз и прегърна през рамото Мейси, която хълцаше от плач.

– Тя... счупи... медальончето... ми!

– Да, счупи го – призна Роуз с нежна загриженост. – Но ние ще го оправим. Другата неделя ще ти помогна да го оправим, Мейси, обещавам. Сигурна съм, че тя не го направи нарочно. Знам, че ѝ стана мъчно. Можеше да ни накаже да стоим прави с книги на главите цяла вечер в класната стая, както наказва Флорънс миналата седмица. Без вечеря не е толкова страшно. И без това ще е само хляб и мляко.

– Може да не е – подсмъркна Мейси, решена да гледа от черната страна на нещата. – Може да е торта.

Роуз я хвана за ръка и покрусени те поеха към общото спално помещение.

– Мейси, винаги е само хляб и мляко! Последният път, когато ядохме торта, беше по случай коронацията преди три години!

Роуз въздъхна. Не можеше да не се сърди на Мейси, че я вкара в беля, но не ѝ се сърдеше твърде много. Тя самата беше предизвиквала съдбата с гледането през прозорците. Мейси беше толкова дребничка и крехка, че Роуз винаги ѝ съчувстваше.

– Искаш ли пак да ти разкажа нещо? – попита тя примирено, докато се преобличаха за спане.

– Ще накараш ли пак картинките да се появят? – попита Мейси със светнали очи.

– Не знам – призна Роуз. – Никога не се е случвало преди. А може и да загазим, ако ни хванат, сигурна съм, че не е разрешено.

– Няма го в Правилника – сви устни Мейси. – Знам, че го няма.

Госпожица Крийподключ им четеше Правилника всяка неделя преди църква и те го бяха чули за пореден път тази сутрин. Роуз трябваше да признае, че Мейси е права, тя също не си спомняше да има правило за правенето на картинки по стените на корита. Това беше странно и сигурно трябваше да означава, че не е нещо често срещано, защото в Правилника беше включено абсолютно всичко. Включително и точната дължина на ноктите на сирачетата.

– Прилича на нещо, което няма да бъде позволено... – каза Роуз. – „И затова е толкова приятно“ – искаше да добави нещо в нея. – Добре де, ще го направя. Само че ми трябва нещо лъскаво.

Тя се огледа внимателно. Спалнята беше дълга и тясна, и се намираще високо в таванската част на старата къща. Всичко беше много чисто, но лъскавината беше в недостиг. Между тесните, покрити със сиви одеяла, легла едва оставаше място за минаване, да не говорим за лакирана мебел.

Мейси следеше с очи погледа ѝ и протягаше шия в старанието си да надникне в тъмните ъгли.

– Моите ботинки лъщят! – възкликна оживено тя.

Роуз се канеше да възрази, че това е невъзможно, но после съобрази, че Мейси е права. Обувките на момичетата се изработваха и поправяха от момчетата в съседното сиропиталище „Свети Вартоломей“. Те имаха обуцарска работилница също както момчетата имаха перално помещение, за да се научат на полезен занаят. Ботинките на Мейси току-що бяха върнати от поправка, боядисани в черно и лъснати, макар че бяха

кърпени толкова много, че не беше останало нищо от оригиналните ботинки. Та ако беше възможно да се правят картинки на корито, защо да не може и на ботинка?

Двете момичета седнаха сгъшени под одеялата на Роуз и впериха погледи в лъснатата кожа.

– Ще станат много по-малки, ако изобщо станат – предупреди Роуз.

– Няма значение – не сваляше очи от ботинките Мейси. – Искам да видя какво се е случило.

– Не разказвам точно каквото се е случило – напомни ѝ Роуз. – Просто си измислям, нали разбираш?

– Да, да – махна нетърпеливо с ръка Мейси, но беше ясно, че не чува. – Покажи ми какво става накрая.

Дълго след като Мейси беше заспала (уморена от плач над тъжната трепкаща гледка на собствения си образ като мъничко дете, тичащо из парка и плачещо за майка си), а другите момичета се бяха прибрали, бърборейки, Роуз още лежеше будна. Цялата ли история беше измислена от нея? Беше прозвучала някак много истински. „Ами ако съм се превърнала във врачка?“ – тревожеше се Роуз. Тя не вярваше във врачки. Разбира се, че всичко беше нейна измислица – беше включила розовото палто, което беше видяла от момиченцата под прозореца. Но ако не беше истинска, защо беше натъжила Мейси толкова много? Защо тя ѝ беше повярвала повече, отколкото на всички други истории, измислени от Роуз?